

Un relat d'alta volada

El llibre “El tudó i la pedra”, subtítulat “L'enigma de la Sang Reial del Casal de Barcelona”, és una obra que des d'un primer instant ja entra pels ulls, a partir d'una portada de gran bellesa extraordinàriament aconseguida. Efectivament, la reproducció parcial del monument als bons homes càtars que s'aixeca a Menerba, a l'Occitània, és una imatge molt ben trobada, en la qual el perfil de l'ocell esculpit i la mateixa pedra que li fa de marc contrasten amb un cel blau idíl·lic.

En tenir el llibre entre les mans, igualment se'n cospa la qualitat de l'edició, cosa que ajuda al possible lector a agafar la determinació de fullejar-ne l'obra. I serà a partir del moment que es llegeixi algun paràgraf del llibre que signa Arnau de Trevillac quan la gran teranyina de l'argument atraparà irremissiblement el lector.

“El tudó i la pedra” s'ha de qualificar com a novel·la històrica, tal com molt encertadament ja es descriu en el pròleg de l'obra, en el qual un savi Ezequiel Gort també avisa els lector sobre la magnificència del treball.

Com en tota novel·la històrica, aquí l'autor barreja diferents paratges de la història real amb les accions d'un seguit de personatges de ficció que s'estenen al llarg de quatre generacions. El relat està centrat especialment en el segle XIII, per bé que també inclou episodis de la segona meitat del segle XII i alguns anys dels segle XIV, un temps realment important en la història de Catalunya i de la cristiandat, quan s'iniciaren les primeres guerres de religió.

Evidentment, “El tudó i la pedra” és el fruit d'un gran esforç intel·lectual per part de l'autor, ja que ha hagut de menester d'un gran fons bibliogràfic, a més d'amplis coneixements genealògics de la Casa de Barcelona, dels Reis i Emperadors Carolingis de França, dels Reis Merovingis dels Francs, dels Reis Capets de França, dels comtes i vescomtes de Carcassona, Rasès i Besiers i d'altres comtes, marquesos i ducs relacionats amb el temps que es relata, sense menystenir els diversos pontífex i personatges tant nostrats com Ramon Llull, Arnau de Vilanova o Dant.

De vegades, en el decurs del relat els esdeveniments es succeeixen de forma frenètica, fins aclaparar el lector, el qual haurà de lluitar entre cedir a les ganes de continuar endavant amb

la narració o claudicar a la necessitat d'una pausa momentània que li permeti assimilar tots els coneixements que se li exposen.

Entre tota la narració, una bona part del fil conductor el constitueix la nissaga de picapedrers i constructors que ens ajuden a entendre com s'enlairaven les esglésies i les catedrals en un temps altament especial, uns protagonistes que igualment són bàsics per a enllaçar entre els diversos capítols històrics que contempla la gran obra de qui escriu emparat sota el pseudònim d'Arnau de Trevillac. Així mateix, l'autor ens obsequia amb amplis coneixements de les ordes religioso-militars i el Sant Greal, cosa que ens mostra a bastament el seu domini sobre aquesta temàtica que ens consta ja ha desenvolupat en altres mitjans, a més del literari.

Definitivament, en "El tudó i la pedra" hi hem trobat una gran història bastida a partir de la història, en la qual els personatges creats per l'autor —sovint també amb grans trets històrics—, ajuden a aconseguir un relat dens i amè, també altament pedagògic, una virtut especialment necessària en un país com el nostre que necessita saber la seva història per tal de no repetir-ne els episodis més tràgics, però també per agafar com a mostra els avatars més gloriosos per avançar cap el nostre millor destí.

JOSEP GIRONÈS

Publicat al diari *El Punt* l'1 d'octubre de 2007